
ДУШЕСЛОВІЕ.

РАЗГОВОРЪ А.

Иванчо бѣше пятгодишно сираче безъ бащѣ, а майка му Г-жа Анна, като остана вдовица, отхраниваше го твърдѣ добрѣ. Тая добра майка освѣнь това момче, имаше още едно тригодишно момиченце, и живѣеше на едно село въ едни малкѣ и твърдѣ хубавѣ къщѣ, близо при църквѣ-тѣ и при училище-то.

Иванчо и Еленка не ходѣхѣ още да ся учатъ, защото майка имъ думаше да порастѣтъ и тогава да начнѣтъ да ходятъ. Но тя имаше обычай да ги учи у дома си; и, като чадолюбива майка, обичаше много и двѣ-тѣ си чада.

Задъ Аннинѣ-тѣ къщѣ имаше една твърдѣ хубава градина, въ коѣто Анна ся расхождаше единъ день съ Иванча. Той бѣше набралъ хубавы цвѣтя, за да ги занесе на сестрѣ си, която бѣше останала въ къщѣ, и като ги направи на кыткѣ, обви ги съ единъ конецъ, който бѣше въ пазухѣ-тѣ му. И като ся расхождахѣ много време, дойдохѣ преди да зайде слънце-то, и сѣднахѣ на дебелѣ сѣнкѣ, подъ едно кычесто дръво. Тамъ